

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Брюксел, 1.6.2011
COM(2011) 319 окончателен

ПРИЛОЖЕНИЕ

Подробно обяснение на измененото предложение

Във връзка със

Изменено предложение за

ДИРЕКТИВА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА

относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила

(преработен текст)

Подробното обяснение на измененото предложение е представено в сравнение с предложението на Комисията от 2009 г. за изменение на Директива 2005/85/ЕО.

Член 1

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 2

В сравнение с предложението от 2009 г. в този член са внесени промени, свързани с:

- г) Определението на кандидатите, които се нуждаят от специални процедурни гаранции:
- i) въвежда се по-точен термин, а именно „кандидат, който се нуждае от специални процедурни гаранции“, който отразява по-добре факта, че специалните нужди трябва да бъдат взети под внимание за целите на Директивата за процедурите за убежище,
 - ii) обръща се внимание на случаите, свързани със сексуалната ориентация и половата идентичност, когато кандидатите могат да се нуждаят от специални процедурни гаранции, като се има предвид, че в тези случаи, *inter alia*, при разглеждането на молбата, и по-конкретно при личното интервю, трябва да се гарантира, че кандидатът е в състояние да представи своя случай, и
 - iii) уточнява се естеството на някои основания, като терминът „проблеми, свързани с психичното здраве“ се заменя с „тежко физическо заболяване, психична болест или посттравматичен стрес“.
- н) В промененото предложение се разширява обхватът на термина „представител“, за да се поясни, че в зависимост от конкретната национална система не само лице, но и организация може законно да представлява непълнолетното непълнолетно лице.
- р) Новото определение за последващите молби е необходимо, за да се пояснят посочените в текста правила относно последващите молби.

Член 3

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 4

В промененото предложение са направени значителни промени, за да се опростят правилата и да се улесни прилагането им.

Пояснява се, че решаващият орган следва да разполага с адекватни средства, включително достатъчно на брой компетентни служители, за да може да изпълнява задачите си, и че служителите му следва да бъдат надлежно обучени. С цел опростяване на правилата относно обучението, което е необходимо да се осигури на служителите,

промененото предложение бе приведено в съответствие с еквивалентните правила от Регламента за Европейската служба за подкрепа в областта на убежището (Регламент (ЕС) 439/2010) чрез препратка към член 6, параграф 4, букви а)–д) от него. Понастоящем това изискване за обучението обхваща следните елементи:

- а) международните инструменти за защита на правата на човека и достиженията на правото на Съюза в областта на убежището, в това число специализирани правни въпроси и въпроси от съдебната практика;
- б) въпроси, свързани с обработването на молби за убежище от непълнолетни лица и от уязвими лица със специфични нужди;
- в) техники за провеждането на интервюта;
- г) използване на медицински и правни експертни заключения в процедурите за убежище;
- д) въпроси, свързани със събирането и използването на информацията относно страните на произход;
- е) условия на приемане, в това число специалното внимание, което трябва да се отдели на уязвимите групи и жертвите на изтезания.

Що се отнася до изключенията от принципа за един-единствен решаващ орган, създадена бе нова буква б) за случаите, когато друг орган (например граничните служители) дават или отказват разрешение за влизане на територията в случай на процедура на границата. Пояснено е, че в тези случаи решението за даване или отказване на разрешение трябва да бъде взето въз основа на становището на решаващия орган. Целта на тази промяна е правилата на директивата да бъдат приведени в съответствие с разнообразните договорености за граничен контрол в държавите-членки.

Член 5

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 6

За да може структурата да бъде по-ясна, член 6 от предложението от 2009 г. бе разделен на два члена: в член 6 от промененото предложение се съдържат правилата относно общия принцип за лесен и своевременен достъп, а член 7 е посветен на молбите, подадени от името на лица на издръжка или непълнолетни лица.

Терминологията в този член бе пояснена в сравнение с предложението от 2009 г. и сегашната директива. Прави се ясно разграничение между термините „подавам“ и „вносям“, свързани с една молба за международна закрила. В съответствие с определението за молба в член 2, буква б) една молба се счита за „подадена“, когато лице, за което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила, подаде искане за закрила от държава-членка. За този акт не се изискват административни формалности. Извършването на административни формалности обаче е необходимо, когато една молба се „внося“. В съответствие с параграф 2 държавите-членки дават реална възможност за внасяне на молба възможно най-скоро, независимо

от ограниченията от практически характер в съответствие с параграф 1, на всяко лице, което желае да подаде такава молба.

В параграф 3 е пояснено, че в срок от 72 часа е необходимо да се регистрира единствено фактът, че лице, което е подало молба, е кандидат, а не че цялото регистриране на молбата трябва да се извърши в този срок. Това правило е по-ясно и е съвместимо в по-голяма степен с особеностите на националните системи за убежище.

Изискването за улесняване на достъпа до процедурите за убежище от органи, които са различни от решаващия орган, е опростено. Общият принцип сега е, че служителите на органите, за които има вероятност да получат молби, трябва да са получили необходимите инструкции и да са преминали нужното обучение, за да могат да изпълнят задължението за улесняване на достъпа до процедурата. Чрез препратка към насоките, разработени от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището, се цели да се постигне по-голямо хармонизиране чрез оперативни средства.

За да могат държавите-членки да се справят ефективно с молбите, когато тези молби са подадени едновременно от голям брой граждани на трети страни или лица без гражданство, в предложението се предвижда възможност за удължаване на срока от 72 часа на 7 работни дни.

Член 7

В промененото предложение се поясняват условията, при които непълнолетно лице може да подаде молба от свое име. Сред тях е включено условието непълнолетното лице да е правоспособно да действа при процедури съгласно националното законодателство на съответната държава-членка или да прави това чрез своите родители или други пълнолетни членове на семейството.

Член 8 (съответства на член 7 от предложението от 2009 г.)

С този член се опростяват правилата на съответстващия член 7 от предложението от 2009 г. Целта на това опростяване е да се осигури по-голяма гъвкавост за държавите-членките при прилагането на тези правила. Особено що се отнася до разпоредбите относно тълкуването, пояснено е, че е необходимо такива разпоредби да се предвидят само до много ограничено ниво, което е нужно за улесняване на достъпа до процедурата. По същество целта е да се даде възможност на лицата, които желаят да поискат международна закрила, да направят това. Терминът „разпоредба“ показва, че държавите-членки разполагат с голяма свобода на действие за намирането на подходящите начини.

Член 9 (съответства на член 8 от предложението от 2009 г.)

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 10 (съответства на член 9 от предложението от 2009 г.)

За да бъде отразено създаването на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището и важната роля, която тя изпълнява в ЕС, оказвайки подкрепа на държавите-членки при предоставянето на надеждна информация за страните на произход при процедурите за убежище, местата на службата и ВКБООН бяха разменени.

В параграф 3, буква б) от този член е заличено позоваването на правото на кандидата и правния съветник да имат достъп до информация за страната на произход. За по-голяма съгласуваност на текста това позоваване е преместено в член 12, параграф 1 като нова буква г).

В параграф 3 се създава нова буква г), чрез която се вмъква допълнителен елемент, с който се гарантира, че служителите, които разглеждат молбите и вземат решенията, имат също така възможност да се консултират по религиозни въпроси, които може да са от значение, когато бежанците биват преследвани по причини, свързани с религията.

Член 11 (съответства на член 10 от предложението от 2009 г.)

В параграф 3 са добавени още две основания, като се отчита факта, че разкриването на определена информация за сексуалната ориентация или половата идентичност може да застраши интереса на кандидата, когато става въпрос за едно-единствено решение по отношение на всички лица на издръжка.

Член 12 (съответства на член 11 от предложението от 2009 г.)

Букви а) и е) на параграф 1 са изменени. В предложението се посочва, че езикът, на който кандидатът трябва да бъде информиран за процедурата, следва да бъде език, който кандидатът разбира и за който има разумни основания да се счита, че разбира. Освен това, с цел кандидатите да бъдат по-добре информирани за последиците от оттеглянето, съгласно буква а) държавите-членки са длъжни да ги уведомят за тези правила в началото на процедурата. Тази предпазна мярка е необходима заради промени в правилата при оттегляне.

В буква б) на параграф 1 е пояснено, че не само решаващият орган може да поиска кандидатът да бъде интервюиран, но и други компетентни органи, когато става въпрос за интервю за допустимост.

Нова буква г) разглежда правото на кандидатите и, ако е приложимо, техните правни съветници да имат достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б). Тази промяна не поражда нови задължения и е преместена от член 10, тъй като чрез включването на достъпа до информацията, посочена в член 10, параграф 1, буква б), в този член 12 текстът става по-съгласуван.

Член 13 (съответства на член 12 от предложението от 2009 г.)

Чрез промененото предложение формулировката на параграф 1 става по-точна и последователна, без да се променя съдържанието му.

Член 14 (съответства на член 13 от предложението от 2009 г.)

На правилата за личните интервюта е придадена по-голяма гъвкавост. Общото правило, че интервютата по същността на молбата се провеждат от служители на решаващия орган, се запазва, но в случай че голям брой граждани на трети страни или лица без гражданство подадат молби едновременно, държавите-членки могат да предвидят в провеждането на интервютата да участват служители на друг орган. В този случай служителите преминават обучението, което се предвижда за служителите на решаващия орган. Тази практика може да бъде само временна, докато са налице условията за прилагането ѝ.

Трета алинея на параграф 1 е опростена и пояснена, без да се променя задължението, предвиждащо на пълнолетните лица на издръжка да се даде възможност за лично интервю.

В буква б) на параграф 2 терминът „компетентен орган“ е променен на „решаващ орган“, за да се гарантира, че винаги решаващият орган е този, който взема решение дали личното интервю може да бъде пропуснато, ако кандидатът не е в състояние или не може да бъде интервюиран.

Член 15 (съответства на член 14 от предложението от 2009 г.)

В буква а) на параграф 3 се пояснява, че лицето, което провежда интервюто, трябва да бъде компетентно, за да отчете личните и (вместо „или“) общите обстоятелства във връзка с молбите, за да вземе правилното решение. Става въпрос за елементи, които са едновременни, а не алтернативни, което означава, че и двата трябва да бъдат изпълнени. Сексуалната ориентация и половата идентичност са включени в списъка с

обстоятелства, които трябва да бъдат взети под внимание, тъй като може да се окаже, че е необходимо и тези елементи да бъдат отчетени по време на интервюто.

В буква в) на параграф 3 формулировката е опростена, без да се променя съдържанието на разпоредбите.

В буква г) на параграф 3 е внесено уточнение в правилото, че лицето, което провежда интервюто, не носи униформа, като се посочва, че става въпрос само за военна униформа или униформа, характерна за правоприлагащите органи.

В буква д) на параграф 3 е използвана по-точна формулировка.

Член 16 (съответства на член 15 от предложението от 2009 г.)

Този член е опростен, за да се улесни прилагането му от държавите-членки. Изискването въпросите, задавани на кандидата, да се отнасят към оценката, е премахнато, тъй като това по подразбиране е включено в изискването на кандидата да се даде подходяща възможност да представи елементите по своя случай.

Член 17 (съответства на член 16 от предложението от 2009 г.)

В този член са внесени значителни промени в сравнение с предложението от 2009 г. Държавите-членки не са длъжни да записват всяко лично интервю. Предложените правила предвиждат изготвянето на подобрен доклад, който съдържа всички съществени елементи от интервюто. Държавите-членки могат също така да предвидят аудио или аудиовизуално записване на интервюто. Дори в тези случаи обаче трябва да бъде изготвен подробен доклад, а записът да бъде приложен към него.

Кандидатът трябва да има възможност да прави коментари по доклада. За тази цел той трябва да бъде уведомен за съдържанието му в края на личното интервю или в определен срок, преди решаващият орган да вземе решение. Терминът „цялата информация“ означава, че тази информация трябва да съдържа всички елементи от доклада, представени по холистичен начин, при необходимост, с помощта на устен преводач.

Съгласно предложението държавите-членки трябва да поискат одобрението на кандидата за съдържанието на доклада. Допуска се изключение от това правило, а именно когато има аудио или аудиовизуално записване на интервюто. В този случай кандидатът трябва да има възможност да използва приложения към доклада запис като доказателство при процедурите по обжалване.

Отказът на кандидата да одобри доклада се отбелязва в досието. Този отказ обаче не възпрепятства решаващия орган да вземе решение.

Член 18 (съответства на член 17 от предложението от 2009 г.)

Целта на предложението е да се направи значително преразглеждане на правилата за медицинските доклади. Наименованието на члена бе променено, като бе премахнат терминът „съдебно“, за да се даде по-добра представа за действителното му съдържание.

В първото изречение на параграф 1 се посочва общият принцип, съгласно който на кандидата следва да бъде разрешено да премине медицински преглед, за да представи на решаващия орган медицинско удостоверение в подкрепа на твърденията си. Това медицинско удостоверение е с ограничен обхват. Целта му е да подкрепи твърденията на кандидата, свързани с минало преследване или тежки посегателства. По този начин се пояснява, че само по себе си медицинското удостоверение не е доказателство за преследване. Държавите-членки могат да определят разумен срок за представяне на удостоверението, за да не се отлагат медицинският преглед и вземането на решение. За да могат процедурите да бъдат по-ефективни и да се избегнат злоупотреби или излишно забавяне, в разпоредбата се предвижда възможност за вземане на решение, без да се взема предвид удостоверението, когато то не е било представено в срок без основателна причина.

Медицинският преглед може да се окаже особено важен при разглеждане на твърденията, когато кандидатът не е в състояние да представи подробно всички елементи, необходими за обосноваване на молбата му. По тази причина съгласно параграф 2 решаващият орган извършва, по своя инициатива и със съгласието на кандидата, медицински преглед, ако има основание да смята, че кандидатът страда от пост-травматичен стрес, минало преследване или тежки посегателства, заради които не е в състояние да бъде интервюиран. Ако кандидатът откаже да премине медицинския преглед, това не е пречка за решаващия орган да вземе решение.

В новия параграф 5 се пояснява какво трябва да съдържа обучението, което държавите-членки трябва да осигурят за лицата, които провеждат интервютата с кандидатите. Изразът „дава възможност да разпознават“ показва, че целта на обучението трябва да бъде гарантиране на това лицата, които провеждат интервютата, да знаят и да са в състояние да разпознаят симптомите на предишни мъчения или други медицински проблеми, които биха могли да попречат на кандидата да бъде интервюиран.

Членове 19—22 (съответстват на член 18 от предложението от 2009 г.)

Новите членове — от 19 до 22 — имат за цел да се адаптират и пояснят правилата относно правото на правна помощ и представителство, за да им се придаде по-голяма гъвкавост, като едновременно с това се гарантира предоставянето на безплатна правна и процедурна информация на лицата, които искат такава информация, но не разполагат с достатъчно средства. Това е един от основните елементи на концепцията за поставяне на акцент. Изборът на този подход е изцяло подкрепен от заключенията на осъществения в Обединеното кралство проект Solihull pilot, който бе представен на министерската конференция по въпросите на убежището през септември 2010 г. По време на проекта бе потвърдена хипотезата, че поставянето на акцента върху процеса на предоставяне на убежище, по-конкретно чрез осигуряването на достъп на кандидатите до компетентни правни съвети още в началото на процедурата, значително подобрява качеството на решенията на първа инстанция.

В сравнение с предложението от 2009 г. бе променена терминологията, за да се избегне евентуално объркване на три различни понятия: 1. минимална степен на предоставяне на правна и процедурна информация на първа инстанция, 2. безплатна правна помощ, за да се осигури ефективен достъп до правосъдие при процедурите по обжалване, и 3. право на кандидатите да се свържат с правен или друг съветник за своя сметка. За да може правилата и структурата да бъдат по-ясни, член 18 от предложението от 2009 г. бе

разделен на четири члена: по този начин разграничението между тези понятия на различните етапи от процедурата е по-ясно.

Член 19

В този член са посочени правилата за предоставяне на безплатна правна и процедурна информация при процедурите на първа инстанция. Заглавието на члена цели да поясни, че държавите-членки са задължени да предоставят на кандидатите, при поискване от тяхна страна, безплатна правна и процедурна информация при процедурите на първа инстанция и че това не се счита за „правна помощ и представителство“. Следователно, в съответствие с националните правни системи на няколко държави-членки, за изпълнението на това задължение не е необходимо за всеки кандидат да бъде назначаван адвокат.

В разпоредбата се определя също минимална степен на предоставяне на правна и процедурна информация. На първо място, в нея се обясняват процедурните стъпки, механизми, права и задължения, които могат да бъдат от значение за конкретния случай на кандидата, включително задълженията за оказване на сътрудничество и за представяне на елементите, посочени в член 4 от Директивата за признаването. На второ място, в разпоредбата е включено обяснението на фактическите, правните и процедурните мотиви в случай на отрицателно решение, за да се даде възможност на кандидата да вземе по-информирано решение за това дали да упражни правото си на ефективна правна защита. Вследствие на опита, натрупан по време на дискусиите по предишното предложение, се оказва, че това обяснение е необходимо.

Моля, отбележете, че в член 20, параграф 2 се пояснява, че ако държавите-членки предоставят безплатна правна помощ и/или представителство при процедурите на първа инстанция, се предполага, че това включва елементите, предвидени при предоставянето на безплатна правна и процедурна информация.

В параграф 2 се прави препратка към допълнителните условия, които се прилагат и които са описани в член 21 по-долу.

Член 20

Заглавието на този нов член показва, че държавите-членки осигуряват безплатна правна помощ и представителство в процедурите по обжалване. Според терминологията, използвана в промененото предложение, безплатна правна помощ и представителство означава, че кандидатът получава помощ и бива представляван от компетентно лице. В националните системи на няколко държави-членки това означава правоспособен адвокат. Тук са посочени също така минимални изисквания, включващи подготовка на процедурните документи и участие в изслушването пред съда. Участието в изслушването е ограничено до процедурите по обжалване пред първоинстанционен съд. На по-горни инстанции държавите-членки не са обвързани от тази директива да предоставят безплатна правна помощ и представителство. Като се има предвид, че минималните изисквания съгласно тази разпоредба включват както помощ (подготовка на документите), така и представителство (участие в изслушването), се прави пояснението, че тази разпоредба обхваща правната помощ „и“ (вместо „и/или“) представителството.

В параграф 2 се прави препратка към практиката в няколко държави-членки, където дори при процедурите на първа инстанция (т.е. административните процедури преди решаващия орган) се оказва безплатна правна помощ и/или представителство (които се предоставят от адвокати). С този параграф се съвместяват техните системи, като се пояснява, че в този случай тези държави-членки не трябва да предоставят в допълнение правната и процедурната информация, предвидена в член 19, тъй като оказваната от адвокат правна помощ и представителство обхващат тези нужди.

В параграф 3 се описва възможността за т.нар. „тест на перспективите за успешен резултат“. Това означава, че според предвиденото от държавите-членки на кандидатите, които нямат достатъчно перспективи за успешен резултат, може да не се предостави безплатна правна помощ и представителство. Необходимо е обаче тази оценка да се направи от съда, а не от решаващия орган. Във втора алинея се ограничава прилагането на теста на перспективите за успешен резултат, като се прави препратка към член 47 от Хартата на основните права на ЕС, съгласно който на лицата, които не разполагат с достатъчно средства, се предоставя правна помощ, доколкото тази помощ е необходима, за да се осигури реален достъп до правосъдие. По тази причина тази линия следва да се чете във връзка с член 21, параграф 2, буква а) от директивата, в който се съдържа общото правило, че безплатна правна и процедурна информация на първа инстанция и безплатна правна помощ и представителство при процедурите по обжалване може да се предоставят само на лицата, които не разполагат с достатъчно средства.

Член 21

В този член се посочват общите условия, приложими при предоставянето на безплатна правна и процедурна информация и безплатна правна помощ и представителство. Целта на новия параграф 1 е да се даде по-голяма свобода на действие на държавите-членки относно начина, по който да изпълняват тези задължения. Въпреки че назначаването на адвокат се смята за стандартно решение, държавите-членки могат да изпълнят задълженията си съгласно членове 19 и 20 посредством неправителствени организации, служители от държавната администрация и специализирани държавни служби. Тази разпоредба съвместява съществуващите системи в няколко държави-членки.

Член 22

С този член се запазва правото на кандидата да се консултира с адвокат на всички етапи от процедурата. Основната разлика между разпоредбите на този член и разпоредбите на членове 19—21 е, че този член обхваща единствено правото на кандидата да се консултира с адвокат за своя собствена сметка. Също така е посочено, че държавите-членки могат да разрешат на неправителствени организации да предоставят такива услуги.

Член 23 (съответства на член 19 от предложението от 2009 г.)

В промененото предложение се внася промяна, свързана с достъпа до информация при процедури, които засягат националната сигурност. С цел съблюдаване на принципа на равнопоставеност на страните и установената съдебна практика този член предвижда възможността на държавите-членки да се разреши да предоставят достъп до досиетата единствено за специализирани държавни служби (защитници), когато е засегната

националната сигурност. Целта на тази разпоредба е кандидатът да бъде представен по адекватен начин, без да се разкрива чувствителна или поверителна информация. Съгласно правилата представителят (държавен служител, защитник) може да няма контакт с кандидата.

Член 24 (съответства на член 20 от предложението от 2009 г.)

Промененото предложение е насочено към опростяване на разпоредбите относно лицата със специфични нужди. Целта му е да се посочат принципите и да се даде възможност на държавите-членки да намерят най-подходящите начини.

На първо място, заглавието на члена, в съответствие с определението в член 2, буква г), пояснява, че за целите на тази директива при процедурите е необходимо да се вземе предвид конкретната ситуация на кандидатите, които се нуждаят от специални процедурни гаранции. По-специално, пояснява се, че специалните процедурни нужди и специалните нужди от приемане може да се различават.

В първия параграф се посочва, че своевременно трябва да се установи кои кандидати се нуждаят от специални процедурни гаранции. Тази разпоредба отговаря изцяло на съответните разпоредби на промененото предложение за Директива за условията на приемане. Държавите-членки могат да използват механизма, описан в член 22 от промененото предложение за директива.

Предложението предвижда голяма свобода на действие за държавите-членки във връзка с методите за установяване на кандидатите, които се нуждаят от специални процедурни гаранции, когато това стане ясно по време на процедурата. По-специално, такъв може да бъде случаят с някои прояви на травматичен стрес, който може да бъде установен само с течение на времето.

Във втория параграф в общи линии се описва принципът, според който на кандидатите, нуждаещи се от специални процедурни гаранции, се дава достатъчно време и се оказва необходимата подкрепа, за да представят елементите от молбата си. Целта на това правило е да се даде максимална гъвкавост на държавите-членки да намерят реални механизми за прилагането на тази разпоредба в различните случаи.

Член 25 (съответства на член 21 от предложението от 2009 г.)

С промененото предложение се разширява основно задължението на представителя да окаже помощ на непридружавано непълнолетно лице. Обхватът на помощта е пояснен и разширен предвид специалните процедурни нужди на непридружаваните непълнолетни лица. Съгласно сегашната разпоредба от представителя се изисква да окаже помощ на непълнолетното лице, за да може то да се възползва от всички права и да изпълни всички задължения, предвидени в директивата. Изискването за безпристрастност е премахнато, тъй като представителят действа в интерес на непридружаваното непълнолетно лице. Уточнено е обаче, че представителят трябва да действа в съответствие с принципа за висшите интереси на детето.

Буква б) на параграф 2 е заличена, тъй като фактът, че непълнолетното лице е сключило брак или е било сключило брак, не означава сам по себе си, че това лице не се нуждае от помощ. Това отразява евентуалните случаи на принудителни бракове.

В параграф 3, буква а) изискването за провеждането на интервюто от лице, което има необходимите познания за специфичните нужди на непълнолетните лица, е разширено, за да обхване и интервютата за допустимост.

В параграф 4 се пояснява, че не само на непридружаваното непълнолетно лице, но и на неговия представител се предоставя безплатна правна и процедурна информация, но и че това се отнася и за случаите на отнемане на статут, като по този начин се обхващат всички процедури съгласно директивата.

С параграф 5 се внася промяна във връзка с медицинските прегледи на непълнолетни лица, чиято цел е да се определи тяхната възраст, като се посочва, че ако вследствие на медицинския преглед не може да се направи сигурно заключение по този въпрос, кандидатът се счита за непълнолетен.

Параграф 6 изключва възможността за използване на теста на перспективите за успешен резултат при предоставянето на безплатна правна помощ и представителство при процедурите на обжалване, за да се гарантира, че интересите на тези непридружавани непълнолетни кандидати са защитени.

Член 26 (съответства на член 22 от предложението от 2009 г.)

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 27 (съответства на член 23 от предложението от 2009 г.)

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 28 (съответства на член 24 от предложението от 2009 г.)

В този член се предвижда възможността една молба да бъде отхвърлена като неоснователна, ако бъде счетено, че тя е негласно оттеглена, при условие че молбата бъде разгледана по подходящ начин след провеждането на лично интервю.

В параграф 2 се предвижда възможността кандидатите, които се явяват отново след негласно оттегляне, да подадат нова молба, след като случаят е бил прекратен. Общото правило е, че тази нова молба не може да се счита за последваща молба, вследствие на което тя не може да се счита за недопустима заради това, че не съдържа нови елементи. Въпреки това, ако кандидатът отново се яви след повече от една година от момента, в който предходната молба е била счетена за оттеглена, директивата не задължава държавите-членки да отворят повторно случая и те могат да обработят новата молба като последваща молба. Целта на тези разпоредби е да се осигурят механизми за борба със злоупотребата с повторни молби.

Член 29 (съответства на член 25 от предложението от 2009 г.)

Формулировката на параграф 1, буква а) е приведена в съответствие с останалите членове на директивата, което не променя съдържанието на разпоредбата.

Член 30 (съответства на член 26 от предложението от 2009 г.)

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 31 (съответства на член 27 от предложението от 2009 г.)

С промененото предложение се внасят няколко промени във връзка с процедурата на разглеждане на първа инстанция и ускорените процедури. Целта на промените е да се съвместят особеностите на националните системи на държавите-членки и да се осигури по-голяма гъвкавост и ефективни средства за справяне със злоупотребите.

В параграф 3 се запазва общият шестмесечен срок за приключването на процедурата на първа инстанция. Въведени са обаче две допълнителни изключения - когато голям брой кандидати едновременно внесат молби и когато решаващият орган не може да спази срока, тъй като кандидатът не е изпълнил задълженията си.

Също така държавите-членки могат да отложат приключването на процедурата, когато решаващият орган не може да вземе решение заради несигурна обстановка в страната на произход, за която се предполага, че е временно явление. В този случай те могат да удължат срока от шест месеца + шест месеца. Кандидатът обаче запазва статута си на кандидат.

Основанията за даване на приоритет са изменени, за да може директивата да се приведе в съответствие с промененото предложение за Директива за условията на приемане: държавите-членки могат да дадат приоритет на разглеждането на една молба, когато кандидатът е уязвим. Терминологията също е приспособена към новия термин „кандидати, които се нуждаят от специални процедурни гаранции“. Непридружаваните непълнолетни лица също са изрично посочени в случаите, в които даването на приоритет може да бъде конкретно обосновано.

В параграф 6 се пояснява, че основанията от този параграф могат да се използват както за ускоряване на разглеждането на молбата, така и за разглеждането ѝ на границата. Чрез тази промяна се съвместяват националните системи на държавите-членки, които извършват общата процедура на границата. При все това, списъкът на случаите, чието разглеждане може да бъде ускорено или направено на границата, продължава да бъде изчерпателен.

Две основания за ускоряване (и за процедура на границата) са посочени отново.

В буква д) се посочва основанието от буква ж) от директивата от 2005 г. Целта на това основание е да се предвиди възможност за ефективно справяне със случаите, при които е налице злоупотреба. Формулировката е адаптирана, като се посочва, че това основание може да бъде използвано, когато кандидатът е представил очевидно невярна или недостоверна информация, която противоречи на проверена в достатъчна степен информация за страната на произход. Целта на промяната е да се внесе обективен елемент в това основание.

В буква ж) се посочва основанието от буква м) от директивата от 2005 г., което се отнася до случаите на опасност за националната сигурност или обществения ред. Пояснено е, че разглеждането на една молба може да бъде ускорено, ако има сериозни основания да се смята, че кандидатът представлява опасност за националната сигурност.

Параграф 7 от предложението от 2009 г. е заличен. Изискването за осигуряване на точно и пълно разглеждане е преместено в новия параграф 7. Правилата относно очевидно неоснователните молби са заличени, тъй като член 28 от директивата от 2005 г., който обхваща тези правила, е включен наново.

Член 32 (съответства на член 28 от директивата от 2005 г.)

Този член съответства на член 28 от директивата от 2005 г. Промяната в съдържанието засяга случаите, свързани с националната сигурност, тъй като това е единствената причина за ускоряване на разглеждането, което не може да се счита за очевидно неоснователна, имайки предвид, че в тези случаи причината за ускоряването не се основава на факта, че молбата е недостатъчно обоснована. Член 28 от предложението от 2009 г. е заличен, тъй като обхващаше същите правила.

Член 33 (съответства на член 29 от предложението от 2009 г.)

Буква г) е изменена, тъй като терминът „идентична“ е много ограничителен и прави прилагането на това основание за недопустимост практически невъзможно и несъвместимо с правилата относно последващите молби, които трябва да обслужва. В промененото предложение се пояснява, че това основание за недопустимост може да се използва, ако няма нови елементи в случай на последваща молба. Връзката с последващите молби (и тяхното определение) е допълнително пояснена.

Член 34 (съответства на член 30 от предложението от 2009 г.)

Правилата са приведени в съответствие с общите правила за личното интервю. Това засяга изискването лицето, което провежда интервюто, да не носи военна униформа, нито униформа, характерна за правоприлагащите органи.

Член 35 (съответства на член 31 от предложението от 2009 г.)

Промененото предложение изрично предвижда възможност кандидатът да обжалва прилагането на понятието за първа страна на убежище в неговия конкретен случай.

Член 36 (съответства на член 34 от предложението от 2009 г.)

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 37 (съответства на член 33 от предложението от 2009 г.)

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 38 (съответства на член 32 от предложението от 2009 г.)

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 39 (съответства на член 38 от предложението от 2009 г.)

С цел постигането на последователност е добавен нов параграф 6, съгласно който държавите-членки са длъжни редовно да уведомяват Комисията за държавите, спрямо които се прилага понятието за сигурна трета европейска страна. Това съответства на еквивалентно задължение във връзка със сигурните трети държави.

Член 40 (съответства на член 35, параграфи 1—7 и 9 от предложението от 2009 г.)

Правилата относно повтарящите се или последващите молби са значително пояснени, за да се гарантира ефективното им обработване. Определението на термина „последваща молба“ дава ясен обхват на тези правила. Последващата молба може да се счете за недопустима, ако няма нови елементи, които биха увеличили в значителна степен вероятността кандидатът да отговаря на условията за получаване на международна закрила. Наличието на нови елементи трябва да се провери чрез предварително разглеждане. Ако има нови елементи, последващата молба трябва да бъде разгледана в съответствие с общите правила. Пояснено е, че ако няма нови елементи, молбата се счита за недопустима. Правилата относно последващите молби могат да се прилагат и когато несклучило брак непълнолетно лице подаде отделна молба.

Член 41 (съответства на член 35, параграфи 8 и 9 от предложението от 2009 г.)

Съдържанието на тези правила не е променено, но структурата на текста е променена за по-голяма яснота.

Член 42 (съответства на член 36 от предложението от 2009 г.)

Буква б) на параграф 3 е заличена, тъй като е излишна. Това правило е включено в член 40, параграф 3.

Член 43 (съответства на член 37 от предложението от 2009 г.)

Този член е непроменен. Промените в членове 31 и 33 обаче увеличават обхвата на приложимост на този член посредством препратки. Допълнителните основания за ускоряване на разглеждането дават възможност на държавите-членки да разглеждат тези случаи и чрез процедура на границата. Промяната в правилата относно недопустимостта на молбите, които не съдържат нови елементи, дава също така възможност за по-разпространено използване на граничните процедури.

Член 44 (съответства на член 39 от предложението от 2009 г.)

Няма промени в сравнение с предложението от 2009 г.

Член 45 (съответства на член 40 от предложението от 2009 г.)

Параграф 4 е променен. Държавите-членки могат да предвидят възможността статутът на лице под международна закрила да отпадне по право, ако лицето, ползващо се с такъв статут, стане граждани на съответната държава-членка.

Член 46 (съответства на член 41 от предложението от 2009 г.)

Като цяло, правилата относно правото на ефективна защита са запазени, за да се осигури съответствие с установената практика на Съда на Европейския съюз и Европейския съд по правата на човека.

Промените засягат изброените по-долу елементи.

В параграф 5 е пояснено, че кандидатът има право да остане на територията на съответната държава-членка, докато изтече срокът за обжалване.

В параграф 6 е посочено допълнително основание, във връзка с което не трябва да се предвижда автоматичен суспендиращ ефект: именно такъв е случаят, когато молбата е сметена за недопустима, тъй като друга държава-членка вече е дала статут на бежанец. Пояснява се, че изключения от принципа на автоматично суспендиране може да се направят само когато се прилагат основания за ускоряване на разглеждането или недопустимост. Вследствие на разширяването на основанията за ускоряване съгласно член 31, параграф 6 този параграф има по-широк обхват, отколкото в предложението от 2009 г.

В параграф 9 задължението за определяне на срокове, в които съдилищата да вземат решение по обжалване, е заличено, за да се съвместят особеностите на националните съдебни системи.

Параграф 5 от директивата от 2005 г. е заличен, за да има последователност с параграф 2 и Директивата за признаването.